

Aan alle vrienden, collega's en familieleden,
Aan alle lieve mensen die ik heb mogen kennen,

Laat je nog wel een briefje achter, als je gaat?
werd me gevraagd
"Ja, doe ik".

Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan, hoe begin je en wat wil je zeggen ? Want je wil nog zoveel zeggen... nog zoveel doen...

Ziek zijn vraagt niemand, dat ben je onverwacht. Toen ik twee jaar terug te horen kreeg dat ik darmkanker had, gebeurden er opeens heel veel dingen. Je ziet werkelijk de grond onder je voeten vandaan worden gehaald. Je stelt je naïef op, probeert hoop en kracht te verzamelen, weet niet wat er allemaal te wachten staat.

Elke dag telt, ik ga het gevecht aan, ik moet en zal die kanker overwinnen, en na een jaar vechten leek het even goed te gaan. De bloedresultaten waren bevredigend, en ik dacht: "Joepie, gelukt, ik ben genezen, ik kan terug gaan werken !"

Echter... dit spranketje hoop, dit licht aan de horizon, was geen lang leven beschoren, want na anderhalve maand werken werd ik geconfronteerd met mijn eigen geloofwaardigheid. Het is nog niet weg, sterker nog, het is terug, deze keer met uitzaaiingen naar de lever. Terug ben ik gestart met de gedachte : ik doe terug als vorig jaar, en alles komt weer voor elkaar. We gaan de strijd weer aan. Alle kracht en hoop weer verzameld, deze keer zet ik alles op alles. Onkruid vergaat niet!

Maar dit keer mocht het niet baten. Al snel blijkt dat geen enkel medicijn mij nog kan helpen. "We geven het op". Nee, ik wil niet opgeven, ik wil leven !! Er moet toch iets zijn. Maar zelf de experimentele chemo en acupunctuur mochten niet baten.

Mijn leven is geleefd, ik moet het veld verlaten....

Ik geloof het niet, kan mezelf niet opstellen met de gedachte, ik ben klaar, ik zal gaan sterven, dit kan en dit mag niet.

Ik krijg pijn, pijn in mijn been, pijn in mijn buik, pijn in mijn rechterschouder en ik krijg pijnbestrijders. Ik laat mezelf niet kennen, maar het is moeilijk om jezelf een bepaalde houding te geven, een masker voor je gezicht trekken terwijl je je klote voelt. Ik wil dat niemand dat ziet, maar dit is niet vol te houden. Iedereen die vraagt hoe het met je gaat, en jij antwoordt telkens weer met diezelfde grijns op je gezicht, ja goed hoor, of, ja, gaat wel. Iedereen weet dat je liegt, iedereen weet dat je in onzekerheid leeft.

Ik voel me met de dag zwakker worden, en beseft dat ik het veld bijna moet verlaten. Voor mij niet getreurd, want ik zal rust vinden, maar wel voor diegenen die ik moet achterlaten : mijn dochters Nancy en Petra, mijn broers en zussen, moeder, vrienden, collega's...

Lieve mensen,
Bedankt voor de steun, troost en liefde die ik mocht genieten. Help nu elkaar, steun elkaar, steun vooral mijn dochter Nancy. Zij stond dag en nacht paraat, en krijgt het nu het hardst te verduren. Help haar in deze moeilijke uren, en gun mij een mooi plaatsje in jullie hart.

Het is mooi geweest, daarom deze boodschap :
Geniet van elke dag dat je leven mag, het leven is zo kort.
Hou van elkaar, steun elkaar, en denk tot slot nog eens aan mij.

Lucie xxx